

Η αγνεία της πόρνης κι η πορνεία των «αγνών»...

[/ Ορθόδοξη πίστη](#)

παπα-Λίβυος

» πάντα στην καρδιά μιας πόρνης θα κρύβεται μια παρθένος αγνή και στην καρδιά ενός μαθητή ένας προδότης»

Έχουμε πει πολλές φορές ότι η εκκλησία είναι ένας παράδοξος χώρος, γιατί παράδοξη για την κοσμική λογική είναι η αγάπη του Θεού. Στην εκκλησιαστική εμπειρία δεν υπάρχει δικαιοσύνη όπως την γνωρίζουμε στον κόσμο, αλλά μια παραδοξότητα αγάπης, που ως λέει και Άγιος Ισαάκ ο Σύρος, είναι αδικία κατά κόσμο. Διότι ο Θεός δεν έχει δικαιοσύνη αλλά έλεος. Βασίσου λέει στην αδικία του Θεού που είναι η αγάπη Του.

Έτσι αυτές τις μέρες, μέσα στο πνευματικό και κατανυκτικό κλίμα της Μ. Εβδομάδος, θα ζήσουμε δύο αντιφατικά γεγονότα για την λογοκρατούμενη ηθική μας.

Θα αντικρίσουμε μια πόρνη να έρχεται σε ρήξη με το αμαρτωλό παρελθόν της, και ανατρέποντας κάθε έννοια ηθικής ευταξίας και νομικού φορμαλισμού, τύπου και κανόνων, να ελευθερώνεται μέσα στην αποδοχή και αγάπη του Θεού. Και από την άλλη έναν μαθητή, ένα ακόλουθο του Χριστού, να μετατρέπεται σε προδότη και ηθικό δήμιο του Κυρίου Του. Στους ναούς, θα ακούσουμε το τροπάριο της Κασσιανής, το οποίο αναφέρεται σε μια πόρνη γυναίκα που αγάπησε πολύ τον Χριστός μας, και μετανοεί για την ζωή που πήρε λάθος. Και συγγρόνως με σπαρακτικό τρόπο θα απορρίσουμε γεμάτοι ερωτήματα στην καρδιά

μας, για την προδοσία ενός κοντινού και οικείου μαθητού. Έτσι για να μην ξεχνάμε ότι το να ακολουθείς τυπικά κάποιον δεν σημαίνει ότι τον αγαπάς ουσιαστικά.

Γιατί άραγε όμως οι άνθρωποι έχουν αγαπήσει αυτόν τον ύμνο, αυτό το περιστατικό και προσέρχονται σήμερα περισσότεροι από τις προηγούμενες μέρες στους ναούς μόνο και μόνο για να ακούσουν και να αισθανθούν αυτόν το ύμνο; Να οφείλεται μονάχα στο ωραίο μουσικό μέλος; Όχι βέβαια. Οπότε;

Αισθάνομαι ότι αυτό που κάνει τους ανθρώπους να συγκλονίζονται από το τροπάριο αυτό, είναι το περιγραφόμενο περιστατικό και το βαθύτερο νόημα που αυτό προσκομίζει στην ανθρώπινη ψυχή.

Μια πόρνη, ένας βαθιά αμαρτωλός άνθρωπος, μια πόρνη γυναίκα, περιθωριοποιημένη, αποτυχημένη κοινωνικά, ψυχικά και πνευματικά, βρίσκει όχι μονάχα εκ νέου την χαμένη ταυτότητα της, αλλά το σημαντικότερο γνωρίζει την αγάπη του Θεού, ερχόμενη σε βαθιά συμφιλίωση με την ψυχή της.

Οι άνθρωποι απόψε το βράδυ, θα ταυτιστούν μαζί της. Θα αισθανθούν την δική τους αποτυχία να υπάρξουν σε ακεραιότητα και πληρότητα ζωής. Μια ζωής που έκτισαν χωρίς την παρουσία του Χριστού. Νιώθουν τα λάθη τους, τις δικές τους ελλείψεις, μά πάνω από όλα μια ζωή που χάθηκε σε αλλότρια πράγματα ανίκανα να θρέψουν την πείνα και την δίψα της ύπαρξής τους. Θα αισθανθούν ότι μέσα στο χώρο της εκκλησίας, στο βλέμμα του Χριστού, υπάρχει χώρος και χρόνος μετανοίας. Αλλαγής, επίγνωσης, νέας ευκαιρίας να χτίσουν μια κατά Θεό ζωή.

Μόνο μια κατηγορία ανθρώπων δεν μπορεί να νιώσει την ταπείνωση και την μετάνοια της πόρνης γυναικός, μα και την μεγάλη άνευ προϋποθέσεων αγάπη του Θεού. Κι αυτοί δυστυχώς από την εποχή του Χριστού μέχρι και σήμερα είναι οι λεγόμενοι «θρησκευόμενοι». Ας μην ξεχνάμε ότι η πόρνη μετανοεί και ο μαθητής προδίδει.

Γιατί όμως διαχρονικά αυτοί οι άνθρωποι δυσκολεύονται στην μετάνοια;

Διότι πρώτον η ζωή που ζουν, όσο και αν φαινομενικά περιγράφεται ως χριστιανική στην πραγματικότητα έχει απόλυτα κοσμικά στοιχεία, εξουσίας, δύναμης, αυτοδικαίωσης, ιδιοτέλειας, προβολής και επιβολής κ.α. που απλά ενδύονται ως λέει ο μέγας Ιωάννης της Κλιμακος, θρησκευτικό μανδύα. Δεύτερον, γιατί στην εκκλησιαστική εμπειρία ο στόχος της πνευματικής ζωής δεν είναι η νέκρωση και απώθηση των επιθυμιών ή παθών μας, αλλά η μεταμόρφωση τους. Οι «αμαρτωλοί», οι άνθρωποι της κοσμικής ζωής όπως αναφέρουμε νάρκισσα πολλές φορές, αγαπούν, ερωτεύονται, υποφέρουν, κάνουν λάθη και αστοχούν, αλλά ζει και πάλετε μέσα τους η ζωή, οι επιθυμίες. Απλά είναι σε λάθος κατεύθυνση, είναι διαστρεβλωμένα και στραμμένα σε λάθος στόχους και σκοπούς.

Όταν έρθει όμως η ώρα και βιώσουν το αδιέξοδο των επιλογών τους, τότε η μετάνοια τους, έχει δύναμη και ορμή. Η ίδια καρδιά που είχε την τόλμη και το θράσος της αμαρτίας ή ίδια έχει την ορμή και την δίψα της μετανοίας. Γιατί όταν ζεις μπορείς να πέσεις αλλά και να σηκωθείς, όταν όμως είσαι νεκρός η διαρκής πτώσης σου φαίνεται ύπνος και μακαριότητα. Τότε προσποιείσαι τις αρετές για να καλύψεις τον φόβο και την ενοχή σου μπροστά στην ζωή. **Τότε υποτάσσεσαι στο νόμο ώστε ποτέ να μην γευθείς την Χάρι που ζητά αλήθεια, ειλικρίνεια, πρόσωπο να συνδιαλέγει και καρδιά να αγαπηθεί.**

Γι αυτό μην απορείτε όταν μεγάλοι αμαρτωλοί μεταμορφώνονται σε μεγάλους αγίους. Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι, ναι έκαναν λάθος χρήση της θελήσεως, της επιθυμίας και των παθών τους, αλλά δεν κρύφτηκαν από την ζωή, ούτε πίστεψαν στην τελειότητα τους, πολλώ δε μάλλον δε κατήργησαν την καρδιά που ο Θεός έθεσε στα στήθη της υπάρξεως τους, έτσι ώστε να εφαρμόζεται σε αυτούς, το «Ει έχεις καρδιάν δύνασαι σωθήναι ..»

Πηγές: plibyos.blogspot.com- isagiastriados.com

-